

[Industriministeren]

Jeg skal bemærke, at opbygningen af området den fundamentale metrologi inden for den i lovforslaget angivne ramme på 8,5 mill. kr., herunder etableringen af instituttet for fundamental metrologi, er en afgørende forudsætning for, at den ønskede styrkelse inden for dette felt kan opnås, hvilket er et meget væsentligt element i dette lovforslag. Danmarks renommé på det måletekniske område er internationalt set for ringe. Det er af afgørende betydning for vor eksport, for vor industri og herunder for antallet af arbejdspladser, at vi kan klare de måletekniske opgaver, der er forbundet med en ordreafgivelse på avanceret teknologi.

På den legale metrologis område er det nødvendigt, at reglerne fastsættes således, at de til stadighed kan tilpasses den teknologiske udvikling og de ønsker og behov, der fra erhvervslivet og forbrugerne stilles til systemet.

Ved at anvende teknologistyrelsen som sekretariat for metrologirådet opnås en effektivisering af indsatsen på området. Teknologistyrelsen udfører i forvejen en omfattende virksomhed på det teknologiske og prøvningsmæssige område, bl. a. gennem sekretariatsbistanden for statens tekniske prøvenævn. Ved etableringen af metrologirådet forudsættes justærvæsenet og metrologiudvalget samtidig nedlagt.

Specielt for så vidt angår de statsautoriserede vejere og målere har hverken udvalget eller ministeriet fundet det forsvarligt at opretholde autorisationsordningen på det nuværende grundlag.

På baggrund heraf er der foreslået indført visse uddannelseskrav samt en ophævelse af de hidtidige regler om vejeres og måleres geografiske beskikkelsesområde. Denne ændring giver i øvrigt mulighed for en rimelig konkurrence inden for området med henblik på en effektivisering. Samtidig foreslås kompetencen til meddelelse af beskikkelse som vejer og måler overflyttet fra industriministeriet til statens metrologiråd.

Efter forslaget ophæves den ordning, hvorefter vejerforretninger vederlagsfrit har fået foretaget eftersyn af vægte m. v. Dette vil antagelig medføre en vis indskrænkning af antallet af de eksisterende mindre vejerforretninger. Samtidig må reglerne om vejeres og måleres pligt til at have rådighed over de til hvervets udførelse fornødne målered-

skaber antages at medføre, at nyetableringer inden for faget vil være begrænset til de noget større forretninger. Som følge af ophævelsen af reglerne om beskikkelsernes geografiske område er reglerne om de lokale handelsstandsforeningers indstillingsret udgået.

Forslaget har været forelagt de berørte erhvervs- og forbrugerorganisationer, der med ganske få undtagelser har kunnet støtte lovforslagets indhold og gennemførelse.

Jeg skal i øvrigt henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil samt udtale håbet om, at forslaget må få en velvillig og hurtig behandling i tinget.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond.

(Lovforslag nr. L 56).

Den gældende rejsegarantifondslov indeholder en revisionsklausul, hvorefter der i folketingsåret 1981-82 skal fremsættes forslag for folketinget om revision af loven. Forslag herom blev fremsat for folketinget den 14. oktober 1981 af industriministeren, men blev på grund af folketingsvalget den 8. december 1981 ikke færdigbehandlet af tinget. Om forslagens behandling henvises til Folketingstidende 1981-82 (1. samling), sp. 645, tillæg A, sp. 839 og folketingets forhandlinger sp. 825 ff.

Lovforslaget blev under 1. behandling overvejende positivt modtaget af folketingets partier.

Nærværende lovforslag er, bortset fra ændret ikrafttrædelsesdato og konsekvensændringer heraf, identisk med det tidligere fremsatte forslag og indebærer således alene mindre justeringer af loven.

Det skyldes bl. a., at der såvel i rejsegarantifondens årsberetning som i rigsrevisionsens beretning til statsrevisorerne om rejsegarantifondens økonomi og administration i fondens første 2 regnskabsår, 1979 og 1980, er givet udtryk for den opfattelse, at loven har virket tilfredsstillende og i overensstemmelse med dens intentioner. Rigsrevisionsens beretning er den 24. november 1981 fremsendt til folketinget af statsrevisorerne.

Forslaget til ændring af loven går derfor alene ud på at forhøje morarenten fra 1 pct.

[Industriministeren]

til 1,3 pct. i månedlig rente, når registrerede rejsebureauer ikke rettidigt indbetaler garantibidrag til fonden, samt en forhøjelse fra 100.000 kr. til 200.000 kr. af den garanti, som hvert enkelt rejsebureau skal stille for at blive registreret.

Derimod har jeg ikke fundet anledning til at forhøje garantibidraget ifølge lovens § 7, stk. 1, på 5 kr. pr. påbegyndt rejse. Om dette forhold siger rigsrevisionen i sin beretning, at det er vanskeligt at skønne over den fremtidige udvikling inden for rejsebranchen og dermed over behovet for hjælp fra fonden. Fondens har hidtil kunnet klare sine forpligtelser uden lånoptagelse af længere varighed. Såfremt et større rejsebureau kommer i økonomiske vanskeligheder, vil fondens reserver imidlertid hurtigt kunne bruges op. Det er dog også rigsrevisionens opfattelse, at en forhøjelse af garantibidraget på de nuværende 5 kr. pr. påbegyndt selskabsrejse ikke er aktuel.

Jeg deler den opfattelse, som rigsrevisionen har givet udtryk for, og heller ikke fra anden side har man fundet en sådan forhøjelse hensigtsmæssig.

Lovforslaget har været drøftet med Tjærborg Rejser A/S, Spies Rejser, Danmarks Rejsebureau Forening, Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd samt rejsegarantifonden, der alle har tiltrådt de nævnte forslag.

Under drøftelserne om lovforslaget er det fra nogle sider ønsket, at lovens § 3, stk. 3 og 4, hvorefter fonden kan yde en godtgørelse, såfremt betingelserne herfor er til stede og fonden i det konkrete tilfælde finder det rimeligt, gøres obligatorisk. Det er som et alternativ foreslået, at der i bemærkningerne til paragraffen gives retningslinier for, hvornår en godtgørelse synes rimelig.

Begrundelsen for, at § 3, stk. 3, ikke i dag giver grundlag for noget retskrav mod rejsegarantifonden, er, at de afsavn og tab, en rejsekunde har været udsat for, ikke altid kan omsættes til et direkte økonomisk tab. Det er derfor efter min opfattelse bedst stemmende med rejsekundernes interesser, at der fortsat er mulighed for en skønmæssig og mere fleksibel helhedsvurdering fra fondens side i de konkrete tilfælde. Hertil kommer, at der rent bevismæssigt kan være tvivl om omfanget af misligholdelsen. Med hensyn til rejsegarantifondens nuværende administration af § 3, stk. 4, kan jeg i øvrigt oplyse, at

rigsrevisionen har erklæret sig enig i de retningslinier, der lægges til grund.

Jeg finder det derfor ikke rimeligt at gå ind for en ændring af de nuværende bestemmelser, der i øvrigt ikke synes at have givet anledning til særlige vanskeligheder i praksis.

Under forhandlingerne om lovforslaget er der endvidere blevet fremsat ønske om, at garantifonden ud over de i lovens § 3, stk. 1-4, nævnte forhold skulle hæfte for ethvert krav, som en rejsekunde får mod et rejsebureau, herunder ethvert mangelkrav, hvad enten kravet udspringer af selve det økonomiske sammenbrud eller af bureauets økonomiske forhold forud for sammenbruddet.

Det ville medføre, at rejsekunderne ikke alene ville erhverve et retskrav på godtgørelse af en hvilken som helst uvæsentlig mangel i forbindelse med rejseaftalen, men også få ret til dækning af erstatningskrav uden for det af rejseaftalen regulerede område, f. eks. hvis den rejssende kommer til skade under rejsen og bureauet er ansvarligt.

Det ville endvidere være overordentlig vanskeligt at fastslå, f. eks. om en eventuel misligholdelse hænger sammen med de økonomiske forhold, som senere udløser det økonomiske sammenbrud, eller om den blot er et resultat af dårlig planlægning fra bureauets side.

En udvidelse af loven som ønsket vil desuden forudsætte en helt anden og en betydelig større administration, ligesom det må forudses, at et garantibidrag på 5 kroner langt fra vil være tilstrækkeligt til at opveje de økonomiske forpligtelser, fonden kunne blive stillet over for.

På denne baggrund har jeg ikke fundet en sådan ændring ønskelig.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Miljøministeren (Erik Holst):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning og lov om kommuneplanlægning. (Byfornyelse).

(Lovforslag nr. L 61).

Lovforslaget må, som det fremgår af titlen, ses i sammenhæng med det lovforslag om byfornyelse og boligforbedring, som regeringen samtidig genfremsætter.